

Tislér Jolán

Akácfa

Mikor az akácfa roskadozó virágai mézük fanyar illatát ontották a langyos éjbe, én, ki magányosan bolyongtam, csillaggá akartam változni, belopakodni az éjszakába, hogy enyhítsem álmod. Gyöngéd kéz érintette meg arcod. „Jó éjszakát” – súgtam, de elszakított tőled a komor kutyaugatás. Valaki elhaladt az utcán, kalimpáló ritmus, tarka fütty, a kocsma közel.

Nincs erőm visszatérni az éjbe. „Valaki meghal” – mondják az öregek, mikor így ugatnak a kutyák. A kettétört vágyak megbélyegzik az izzó idegeket.

Elkéstünk. Keresztutak, úttalan utak, utacsok, bozótosok, kövek, cserjés. Rejtőzz el! Vigyázz! A fű hullámszik. Rejtsd el arcodat!

Fű, zöld, dús, szemét, álarok, festék, smink. Válassz, de a legjobbat, kinek-kinek kedve szerint! Vigyázz! Hullámszik a fű, rejtsd el arcodat!

Kínálja magát az álarok. Hát mi miért ne választanánk? Válassz, de vigyázz a színre, a bőrbe ivódik, a sírig.

A Napot, adjátok vissza a Napot! Csöndesen sóhajtozik az akácfa. Jóllakatta a méheket, édes terhétől megszabadult.

Ölelj meg, szoríts magadhoz! Ha megtelik vízzel a kád, zárd el a csapot. Feküdj a vízre. Megfürdetnélek, mint anya csöpp gyermekét. Megtörölnélek és megszárítanám a hajad. Megvetve az ágy, betakarlak, csöndben, közös takaróval. Szomjas vagy? Igyál a tenyeremből. Ha mellettem fekszel, a tehetetlenség édes sajgása nehezedik rám.

Csattognak az éjszaka üres kerekerei, a csillagok döfnek. Nélküled ím itt vagyok, s te ki vagy?

Lábnym

Homokban
Hagyott lábnymod
Többé nem a tiéd

Ne bánd